

Arrest

nr. 121 805 van 28 maart 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. UWASHEMA, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 maart 2013 en heeft zich de volgende dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 2 april 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 16 mei 2013.

1.3. Op 23 oktober 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd de volgende dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtounse origine te zijn. U werd geboren in Peshawar te Pakistan en woonde er tot 5 jaar voor uw vertrek. Toen keerde uw familie terug naar Afghanistan, meer bepaald naar het dorp Totu van het district Shirzad in de provincie Nangharar, vanwaar u oorspronkelijk afkomstig bent. U bent ongeveer 22 jaar oud en ongehuwd. U ging tot de 8ste graad naar school.

Ongeveer één jaar nadat u terugkeerde van Pakistan naar Afghanistan, begon u te werken voor uw baas, M. (...), in 2 van zijn transportbedrijven: Mussa Mohammed Babarkhail en Mujeeb Sahel Babarkhail, beiden gelegen in Jalalabad. U werkte er als kantoorbeambte en was verantwoordelijk om de goederen die van de douane naar Jalalabad kwamen naar verschillende plaatsten in Afghanistan te door te sturen. Na minder als een maand tijd stopte uw baas deze bedrijven en richtte hij het transportbedrijf Afghan Himat Ltd. op waar u dezelfde job kon uitoefenen.

Begin februari 2013 kwamen er 2 personen naar uw bureau. Ze zeiden dat u een goede jihadi was en ze vroegen u om 200 kg explosieven en 10 wapens naar Kabul te transporteren. U was bang en uit angst ging u in op hun vraag. Nadat ze vertrokken, belde u naar uw baas en vertelde wat er net gebeurd was. Deze gaf u 5 dagen verlof en liet u naar huis gaan.

De derde nacht thuis kwamen de taliban naar u toe. Ze gooiden stenen naar uw huis en klopten op de voordeur. Uw vader deed open om te kijken wie er was. De mannen aan de deur zeiden dat ze de taliban waren en op zoek waren naar u omdat u hen verraden had. Ze zeiden dat er door uw schuld 3 talibs opgenomen werden en explosieven in beslag genomen waren. Op het moment dat de taliban aan de deur stonden, ging uw neef die bij jullie blijven eten was, naar buiten. De taliban dachten dat u dat was en schoten hem dood. Toen ze zagen dat ze de verkeerde hadden neergeschoten, zeiden ze uw vader dat u zich moest overgeven of dat er anders consequenties zouden volgen. Ook uw oom was razend op u omdat zijn zoon net vermoord was en wou u ook vermoorden. Op dat moment besloot uw vader dat u het land moest verlaten. Diezelfde nacht verliet u het huis en ging u bij een vriend. Ondertussen regelde uw vader een smokkelaar. Korte tijd later verliet u Afghanistan.

Op 20 maart 2013 kwam u toe in België, de dag erop vroeg u asiel aan.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd te worden door de taliban. Anderzijds vreest u uw oom die wraak wil nemen op u voor de dood van zijn zoon.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw taskara, 2 brieven van uw werkgever omtrent uw problemen, 2 businesslicenties, 4 formulieren in verband met het taxeren van goederen, 3 kopieën van formulieren in verband met taxeren van goederen, een brief van de dorpsouderen, een enveloppe en een enveloppe van DHL.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. U heeft de door u ingeroepen vervolgingsvrees immers niet aannemelijk gemaakt.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen met betrekking tot uw vrees tegenover de taliban ongeloofwaardig zijn. Zo heeft u in de eerste plaats niet aannemelijk kunnen maken dat er tussen de twee benaderingen door de taliban enig logisch verband is. U geeft immers aan dat de taliban u bij de eerste toenadering vroegen om 200 kg explosieven en 10 wapens naar Kabul te transporteren (CGVS, 16/05/2013, p. 15.). Wanneer u hierbij gevraagd wordt wat u dan concreet zou moeten doen en hoe dat in praktijk zou verlopen, verklaart u dat ze u enkel dit zeiden en ze u later zouden contacteren om u te zeggen wat u precies moest doen (CGVS, p. 16.). Drie dagen later zouden de taliban naar uw huis gekomen zijn en u ervan beschuldigd hebben dat u de schuld trof voor de arrestatie van 3 talibs en het in beslag nemen van hun explosieven (CGVS, p. 15.). Echter, het is uiterst merkwaardig dat de taliban u ervan zouden verdenken enig aandeel in deze zaak te hebben, gezien het feit dat u helemaal niet op de hoogte was van hun concrete plannen. Dat u vanwege deze gebeurtenissen zou zijn benaderd door de taliban, is bijgevolg weinig waarschijnlijk. Men mag er immers vanuit gaan dat, indien

de taliban deze opdracht aan u toevertrouwde, ze deze niet vroeger zouden uitgevoerd hebben zonder uw medeweten.

Verder verklaart u ook niets te weten over de omstandigheden waarin de 3 talibs werden aangehouden. U geeft hierbij aan dat er misschien iemand anders toegestemd had de goederen te vervoeren en toen betrappt werden. (CGVS, p. 16.). Echter, wat er werkelijk gebeurde weet u niet. Enkel het feit dat de taliban u als schuldige aangeduid heeft, kan u met zekerheid kan vertellen. Dat u zich niet zou geïnformeerd hebben naar deze feiten waarbij u onterecht beschuldigd werd, is allerm minst aannemelijk. U geeft hierbij aan dat u geen tijd had om hiernaar te informeren omdat de taliban en uw oom u achterna zaten (CGVS, p. 16.-p.17.). Er van uitgaande dat u effectief geen tijd had om zich hierover te informeren in uw thuisland, mag men op zijn minst verwachten dat u na uw vertrek navraag zou gedaan hebben over deze feiten. U geeft immers aan vaak contact te hebben met het thuisfront (CGVS, p. 10.) en u zou ook nog contact gehad hebben met uw baas (CGVS p. 4.). Uw beperkte kennis omtrent deze feiten doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Bovendien mag men er van uit gaan dat de taliban, in de veronderstelling dat ze iemand anders in hun plannen betrokken hadden en als gevolg hiervan betrappt werden, deze persoon zouden aanduiden als schuldige en niet u die niet over de informatie beschikte. Dat u vanwege deze gebeurtenissen zou zijn benaderd door de taliban, is bijgevolg weinig waarschijnlijk.

Ook bij uw verklaringen omtrent de dood van uw neef kunnen enkele vraagtekens geplaatst worden. Zo geeft u aan dat uw neef bij jullie thuis aan het eten was toen de taliban met stenen naar jullie huis begonnen gooien en aanklopten (CGVS, p. 15.). Terwijl uw vader de taliban te woord stond aan de deur, zou uw neef besloten hebben jullie huis te verlaten. Toen hij dat deed werd hij door de taliban vermoord (CGVS, p. 15.). Het is hierbij weinig geloofwaardig dat uw neef in deze situatie zou besloten hebben het huis te verlaten. Wanneer u met deze bedenkingen geconfronteerd wordt, verklaart u dat uw neef niet wist dat het de taliban waren die daar stonden die op zoek naar u waren (CGVS, p. 17.). U geeft aan dat uw neef dacht dat het gasten waren en ze wou uitnodigen aan tafel, omdat dat gebruikelijk is binnen de Pashtounse traditie (CGVS, p. 17.). Echter, dat uw neef in deze veronderstelling was nadat de taliban het huis eerst hadden bekogeld met stenen en agressief te keer gingen tegen uw vader, is uiterst ongeloofwaardig. Bijgevolg heeft u ook uw vrees tegenover uw oom niet aannemelijk kunnen maken. Deze zou u willen vermoorden uit wraak omdat zijn eigen zoon vermoord werd. Gezien uw vrees tegenover de taliban in de eerste plaats niet geloofwaardig is bevonden kan er bijgevolg ook geen geloof gehecht worden aan de dood van uw neef. Men kan hierbij concluderen dat ook uw vrees voor uw oom niet als geloofwaardig kan worden beschouwd.

Voorts wordt uw zelfverklaarde vrees sterk gerelativeerd doordat u enkele tegenstrijdigheden aanbrengt tussen uw documenten en uw verklaringen. Zo legt u een brief voor van de dorpsouderen waarin uw problemen bevestigd worden. Echter, in deze brief staat geschreven dat u weigerde in te gaan op het voorstel van de taliban en dat de taliban als gevolg hiervan uw huis aanvielen (zie vertaling brief dorpsouderen). Dit terwijl u zelf verklaarde dat u wel inging op hun voorstel en dat de taliban later contact met u zou opnemen voor hun plannen concreet uit te laten werken (CGVS, p. 16.). De reden waarom ze uw huis aanvielen was gebaseerd op hun vermoeden dat u hen verraden zou hebben en niet op het feit dat u weigerde in te gaan op hun voorstel. Gezien deze feiten net de basis van uw asielmotieven vormen is het vreemd dat de dorpsouderen uw problemen niet op een correcte en volledige manier zouden vermelden. Dat deze brief verschilt van uw eigen verklaringen, tast de ernst van uw asielmotieven sterk aan.

Daarnaast legt u 2 brieven voor omtrent uw problemen, die geschreven werden door uw baas M. (...), op standaard formulieren van het bedrijf. Echter, uit uw verklaringen blijkt dat deze bedrijven niet meer bestaan sinds de beginperiode dat u er begon te werken. U zou slechts één maand voor deze bedrijven gewerkt hebben (CGVS, p.5.-p.6., p. 13., p. 14.). Nadat deze bedrijven sloten, werkte u tot uw vertrek voor het bedrijf Afghan Himat Ltd. U verklaart dat u geen documenten van uw nieuwe bedrijf - Afghan Himat Ltd- kan voorleggen omdat deze verzonden werden naar andere plaatsen bij de goederen die u verhandelde (CGVS, p. 14.). U verklaart daarnaast ook dat uw baas de brieven niet op formats van uw nieuwe bedrijf kon schrijven omdat u niet kon bewijzen dat u daar gewerkt had (CGVS, p. 13.). Echter, moest uw baas geschreven hebben op papier van Afghan Himat Ltd, zou dit net een bewijs kunnen vormen dat u daar gewerkt heeft. Dat u bovendien geen enkele handelslicentie kan voorleggen van uw huidige bedrijf, terwijl u er reeds 3 jaar werkte, is hierbij niet aannemelijk. U geeft immers zelf aan dat die jaarlijks opnieuw opgesteld werden (CGVS, p. 5.). Dat er geen enkel bewijs zou zijn van het bedrijf waar uw problemen ontstonden is niet aannemelijk en ondergraaft bijgevolg de betrouwbaarheid van uw verklaringen hieromtrent. Bovendien is het vreemd dat u 2 brieven voorlegt met een identieke

inhoud om aan te tonen dat u voor beide bedrijven werkte. Ook in de inhoud van de brief wordt er verwezen naar beide bedrijven en wordt daarbij uitgebreid uit de doeken gedaan waar de bedrijven voor staan en wie de bedrijfsleiders zijn. Er wordt hierbij een directe link gelegd tussen deze bedreven en uw problemen. Deze brieven geven hierbij tegenstrijdige informatie met wat u in uw verklaringen aangeeft (CGVS, p. 5., p. 13.). Het feit dat de gegevens op deze documenten niet stroken met uw verklaringen, ondergraaft de geloofwaardigheid en de authenticiteit van deze stukken. Hierbij wil ik verwijzen naar de aan uw dossier toegevoegde informatie van het CGVS waaruit blijkt dat er een ernstige problematiek bestaat van vervalste of op corrupte wijze verkregen Afgaanse documenten.

De vaststelling dat er onvoldoende geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen en de flagrante tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de documenten die u voorlegt, laten niet toe u het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de geloofwaardigheid van de hierboven aangehaalde essentiële feiten van uw asielrelaas. Deze feiten kunnen dan ook niet de basis vormen voor de toekenning van een beschermingsstatus.

De overige, nog niet besproken, door u neergelegde documenten zijn niet in staat om bovenstaande bevindingen in positieve zin te wijzigen. Uw taskara betreft immers enkel uw identiteit en herkomst maar houdt geen verband met de door u aangehaalde vluchtmotieven, alsook de 2 enveloppes die u voorlegt. De 2 'business licenties' die u voorlegt tonen wel aan dat u voor de transportbedrijven Mussa Mohammed Babarkhail en Mujeeb Sahel Babarkhail gewerkt heeft maar dateren van het jaar 2009 en 2010 en houden geen direct verband met uw asielmotieven alsook de 4 originele formulieren en 3 kopieën van getaxeerde goederen.

Het CGVS kan een asielzoeker de vluchtelingenstatus ook toekennen als de persoon in kwestie tot een bepaalde categorie van personen behoort die louter omwille van hun profiel in geval van terugkeer naar hun land van herkomst vervolging riskeren. Wat betreft u, dient er te worden vastgesteld dat uw functie als verantwoordelijke voor het leveren van geïmporteerde goederen over de verschillende provincies, op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Zo heeft u vooreerst niet aannemelijk gemaakt dat u vervolgd wordt door de taliban. Voorts legt u geen enkel document neer dat aantoont dat u gedurende de laatste jaren in dienst was binnen het bedrijf. Het feit dat u in het verleden in dienst bent geweest bij deze bedrijven, volstaat hierbij niet om te besluiten dat er een redelijke graad van waarschijnlijkheid is dat u bij terugkeer naar Afghanistan zal vervolgd worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingssalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is.

Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog

steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, u bent een volwassen man die met Dari en Pashtou de beide landstalen van Afghanistan spreekt. Daarnaast begrijpt u ook het Engels en het Urdu. Daarnaast geeft u aan tot de 8de graad naar school geweest te zijn. Bovendien legt u overtuigende verklaringen af en voldoende documenten neer die aangeven dat u daadwerkelijk in dienst was bij de transportbedrijven Mussa Mohammed Babarkhail en Mujeeb Sahel Babarkhail in Jalalabad. Het feit dat u zich na een jeugd in Pakistan terug in Afghanistan vestigde en er een job uitoefende ver buiten uw district, in de hoofdstad van de provincie, getuigt van een ondernemingszin en doorzettingsvermogen die aangeven dat u een zelfstandig en initiatiefrijk persoon bent. Met de vaardigheden die u ontwikkeld hebt, geeft u aan dat u bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om u buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchteralternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) al dan niet samen gelezen met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting omtrent artikel 3 van het EVRM, stelt verzoeker dat het duidelijk is dat hij bij verwijdering naar Kabul zal worden blootgesteld aan een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, dat hij immers in opvangkampen zal terechtkomen die als mensonwaardig kunnen worden bestempeld, dat uit de stukken die hij aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) overmaakte en die op internet te consulteren zijn blijkt dat de toegang tot basisvoorzieningen als elektriciteit, zuiver water en gezondheidszorg, afvalophaling en rioolwaterverwerking ontoereikend zijn in deze settlements, waarna verzoeker verwijst naar het UNHCR-verslag van 6 augustus 2013 en een studie van de wereldbank over de leefomstandigheden van IDP's. Verzoeker meent dat voldoende naar recht is aangetoond dat de opvangomstandigheden in de vluchtelingenkampen en informele wijken in en rond Kabul onmenselijk zijn nu bepaalde elementaire behoeften, zoals toegang tot drinkbaar water, elektriciteit, enz. niet bereikbaar zijn, dat het *in casu* aan de verwerende partij toekwam het begin van bewijs te weerleggen met betrekking tot het risico dat hij zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling in zijn nieuwe vestigingsplaats, namelijk Kabul, dat de verwerende partij het risico van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM niet is nagegaan, laat staan dat ze het bijgebrachte begin van bewijs heeft neergelegd. Volledigheidshalve merkt verzoeker op dat iedere gerede twijfel met betrekking tot het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM moet worden weggenomen, dat dit onvoldoende werd gedaan in de

bestreden beslissing, dat de desbetreffende motieven geen afbreuk doen aan de objectieve bewijzen die werden bijgebracht en waaruit blijkt dat het merendeel van de terugkeerders, behoudens zij die op financiële steun of op een sociaal netwerk kunnen rekenen, in dergelijke omstandigheden terechtkomen, dat wanneer enkel de nadruk wordt gelegd op de taalvaardigheden, alsook het ondernemingszin, in geen geval rekening wordt gehouden met de economische, humanitaire en sociale werkelijkheid in Kabul. Hij vervolgt dat het voor de verwerende partij zeer makkelijk, maar tegelijkertijd als zijnde zeer kort door de bocht overkomt wanneer het begin van bewijs van een risico met betrekking tot artikel 3 van het EVRM louter steunt op persoonlijke vaardigheden, om dit aan te nemen dat hij niet in informele wijken of vluchtelingenkampen zal terechtkomen, waarbij volledig abstractie wordt gemaakt van de algemene dramatische sociale, financiële en humanitaire omstandigheden die hebben bijgedragen aan de onmenswaardige situatie waarin teruggekeerde asielzoekers in Kabul terechtkomen, spijts hun persoonlijke vaardigheden, dat op basis van deze vaardigheden en bij gebrek aan financiële draagkracht of sociaal netwerk, bezwaarlijk kan worden gesproken van een omkering van het begin van bewijs zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM, dat minstens kan gesteld worden dat niet op zorgvuldige wijze tot de beslissing is gekomen, of nog, dat de beslissing niet afdoende is gemotiveerd nu de verwerende partij door louter op persoonlijke vaardigheden, en hierbij abstractie makende van de algemene sociale, humanitaire en financiële aspecten die aan de basis liggen van de humanitaire situatie in Kabul, oordeelt dat hij zich in Kabul kan vestigen.

2.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 48/5, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Na een theoretische uiteenzetting aangaande voormelde artikelen en beginselen, stelt verzoeker dat moet worden opgemerkt dat de verwerende partij geen abstractie mag maken van de algemene situatie in Kabul voor terugkeerders, die humanitair, sociaal en financieel dramatisch zijn, dit ongeacht of men een alleenstaande man is en of men ondernemingsgezind is. Hij meent dan ook dat zijn vaardigheden niet werden getoetst aan de algemene sociale, humanitaire en financiële werkelijkheid waarin IDP in terechtkomen, dat volgens het algemeen standpunt van UNHCR een kwalitatief alternatief vereist is, dat nadat het pertinent karakter van het intern vluchtalternatief werd onderzocht, eveneens de redelijkheid ervan dient te worden geanalyseerd. Verzoeker citeert vervolgens uit documenten van het UNHCR. Vervolgens, onder citering van documenten van het UNHCR, verwijst verzoeker naar de economische en humanitaire algemene situatie, naar de bijzondere kwetsbaarheid van IDP's en het feit dat veel terugkeerders in een gelijkaardige situatie als die van IDP's terechtkomen, dat de problemen van terugkeerders moeten bekeken worden rekening houdend met de ontwikkeling van de steden en de groeiende arme bevolking in informele wijken, dat door hervestiging in de steden de leefbaarheid van de Afghaanse steden steeds meer onder druk komt te staan en er humanitaire noden ontstaan, dat de mogelijkheid om inkomen te vergaren beperkt is en dat de werkgelegenheid in Afghanistan beperkt is, dat de beperkte mogelijkheid van het vinden van een voltijdse job op de Afghaanse arbeidsmarkt een reden is voor nieuwe verplaatsingen na terugkeer. Verzoeker stelt dat binnen de Afghaanse context een sociaal netwerk belangrijk is bij het vinden van werk, dat de meerderheid van de terugkeerders problemen ondervindt om een nieuw leven in Afghanistan op te starten, dat jongeren opgeleid in Europa zich meestal in een nadelige situatie bevinden bij het vinden van werk, dat dit vastgesteld werd in verschillende studies, dat in tegenstelling tot het idee dat hun opleiding in Europa zeker een voordeel is bij het vinden van werk, deze jongeren dikwijls onaangepast zijn, waarna verzoeker citeert uit een studie van het UNHCR dienaangaande en dat dezelfde studie ook stelt dat die jongeren moeten vechten om niet in absolute armoede te vervallen, waarna hij opnieuw citeert uit voornoemde studie. Volgens verzoeker staat het vast dat bij het bepalen van het redelijke karakter van een intern vluchtalternatief, deze algemene omstandigheden in rekening moeten worden gebracht wanneer op basis van persoonlijke vaardigheden zomaar, los van de algemene sociale, financiële en humanitaire situatie in Kabul, wordt verondersteld dat hij zich redelijkerwijze kan vestigen in Kabul.

2.3. *In fine* van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker in hoofddorde de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen teneinde verder onderzoek te voeren.

2.4. Er worden geen nieuwe documenten bij het verzoekschrift gevoegd.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de beslissingen opgesomd in artikel 39/2, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.6. De Raad stelt vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet weigerde, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. Zo stelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht *“Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen met betrekking tot uw vrees tegenover de taliban ongeloofwaardig zijn. Zo heeft u in de eerste plaats niet aannemelijk kunnen maken dat er tussen de twee benaderingen door de taliban enig logisch verband is. U geeft immers aan dat de taliban u bij de eerste toenadering vroegen om 200 kg explosieven en 10 wapens naar Kabul te transporteren (CGVS, 16/05/2013, p. 15.). Wanneer u hierbij gevraagd wordt wat u dan concreet zou moeten doen en hoe dat in praktijk zou verlopen, verklaart u dat ze u enkel dit zeiden en ze u later zouden contacteren om u te zeggen wat u precies moest doen (CGVS, p. 16.). Drie dagen later zouden de taliban naar uw huis gekomen zijn en u ervan beschuldigd hebben dat u de schuld trof voor de arrestatie van 3 talibs en het in beslag nemen van hun explosieven (CGVS, p. 15.). Echter, het is uiterst merkwaardig dat de taliban u ervan zouden verdenken enig aandeel in deze zaak te hebben, gezien het feit dat u helemaal niet op de hoogte was van hun concrete plannen. Dat u vanwege deze gebeurtenissen zou zijn benaderd door de taliban, is bijgevolg weinig waarschijnlijk. Men mag er immers vanuit gaan dat, indien de taliban deze opdracht aan u toevertrouwde, ze deze niet vroeger zouden uitgevoerd hebben zonder uw medeweten.*

Verder verklaart u ook niets te weten over de omstandigheden waarin de 3 talibs werden aangehouden. U geeft hierbij aan dat er misschien iemand anders toegestemd had de goederen te vervoeren en toen betrappt werden. (CGVS, p. 16.). Echter, wat er werkelijk gebeurde weet u niet. Enkel het feit dat de taliban u als schuldige aangeduid heeft, kan u met zekerheid kan vertellen. Dat u zich niet zou geïnformeerd hebben naar deze feiten waarbij u onterecht beschuldigd werd, is allerminst aannemelijk. U geeft hierbij aan dat u geen tijd had om hiernaar te informeren omdat de taliban en uw oom u achterna zaten (CGVS, p. 16.-p.17.). Er van uitgaande dat u effectief geen tijd had om zich hierover te informeren in uw thuisland, mag men op zijn minst verwachten dat u na uw vertrek navraag zou gedaan hebben over deze feiten. U geeft immers aan vaak contact te hebben met het thuisfront (CGVS, p. 10.) en u zou ook nog contact gehad hebben met uw baas (CGVS p. 4.). Uw beperkte kennis omtrent deze feiten doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Bovendien mag men er van uit gaan dat de taliban, in de veronderstelling dat ze iemand anders in hun plannen betrokken hadden en als gevolg hiervan betrappt werden, deze persoon zouden aanduiden als schuldige en niet u die niet over de informatie beschikte. Dat u vanwege deze gebeurtenissen zou zijn benaderd door de taliban, is bijgevolg weinig waarschijnlijk.

Ook bij uw verklaringen omtrent de dood van uw neef kunnen enkele vraagtekens geplaatst worden. Zo geeft u aan dat uw neef bij jullie thuis aan het eten was toen de taliban met stenen naar jullie huis begonnen gooien en aanklopten (CGVS, p. 15.). Terwijl uw vader de taliban te woord stond aan de deur, zou uw neef besloten hebben jullie huis te verlaten. Toen hij dat deed werd hij door de taliban vermoord (CGVS, p. 15.). Het is hierbij weinig geloofwaardig dat uw neef in deze situatie zou besloten hebben het huis te verlaten. Wanneer u met deze bedenkingen geconfronteerd wordt, verklaart u dat uw neef niet wist dat het de taliban waren die daar stonden die op zoek naar u waren (CGVS, p. 17.). U geeft aan dat uw neef dacht dat het gasten waren en ze wou uitnodigen aan tafel, omdat dat gebruikelijk is binnen de Pashtounse traditie (CGVS, p. 17.). Echter, dat uw neef in deze veronderstelling was nadat de taliban het huis eerst hadden bekogeld met stenen en agressief te keer gingen tegen uw vader, is uiterst ongeloofwaardig. Bijgevolg heeft u ook uw vrees tegenover uw oom niet aannemelijk kunnen maken. Deze zou u willen vermoorden uit wraak omdat zijn eigen zoon vermoord werd. Gezien uw vrees tegenover de taliban in de eerste plaats niet geloofwaardig is bevonden kan er bijgevolg ook geen geloof gehecht worden aan de dood van uw neef. Men kan hierbij concluderen dat ook uw vrees voor uw oom niet als geloofwaardig kan worden beschouwd.

Voorts wordt uw zelfverklaarde vrees sterk gerelativeerd doordat u enkele tegenstrijdigheden aanbrengt tussen uw documenten en uw verklaringen. Zo legt u een brief voor van de dorpsouderen waarin uw problemen bevestigd worden. Echter, in deze brief staat geschreven dat u weigerde in te gaan op het voorstel van de taliban en dat de taliban als gevolg hiervan uw huis aanvielen (zie vertaling brief dorpsouderen). Dit terwijl u zelf verklaarde dat u wel inging op hun voorstel en dat de taliban later contact met u zou opnemen voor hun plannen concreet uit te laten werken (CGVS, p. 16.). De reden waarom ze uw huis aanvielen was gebaseerd op hun vermoeden dat u hen verraden zou hebben en niet op het feit dat u weigerde in te gaan op hun voorstel. Gezien deze feiten net de basis van uw asielmotieven vormen is het vreemd dat de dorpsouderen uw problemen niet op een correcte en volledige manier zouden vermelden. Dat deze brief verschilt van uw eigen verklaringen, tast de ernst van uw asielmotieven sterk aan.

Daarnaast legt u 2 brieven voor omtrent uw problemen, die geschreven werden door uw baas M. (...), op standaard formulieren van het bedrijf. Echter, uit uw verklaringen blijkt dat deze bedrijven niet meer bestaan sinds de beginperiode dat u er begon te werken. U zou slechts één maand voor deze bedrijven gewerkt hebben (CGVS, p.5.-p.6., p. 13., p. 14.). Nadat deze bedrijven sloten, werkte u tot uw vertrek voor het bedrijf Afghan Himat Ltd. U verklaart dat u geen documenten van uw nieuwe bedrijf - Afghan Himat Ltd- kan voorleggen omdat deze verzonden werden naar andere plaatsen bij de goederen die u verhandelde (CGVS, p. 14.). U verklaart daarnaast ook dat uw baas de brieven niet op formats van uw nieuwe bedrijf kon schrijven omdat u niet kon bewijzen dat u daar gewerkt had (CGVS, p. 13.). Echter, moest uw baas geschreven hebben op papier van Afghan Himat Ltd, zou dit net een bewijs kunnen vormen dat u daar gewerkt heeft. Dat u bovendien geen enkele handelslicentie kan voorleggen van uw huidige bedrijf, terwijl u er reeds 3 jaar werkte, is hierbij niet aannemelijk. U geeft immers zelf aan dat die jaarlijks opnieuw opgesteld werden (CGVS, p. 5.). Dat er geen enkel bewijs zou zijn van het bedrijf waar uw problemen ontstonden is niet aannemelijk en ondergraaft bijgevolg de betrouwbaarheid van uw verklaringen hieromtrent. Bovendien is het vreemd dat u 2 brieven voorlegt met een identieke inhoud om aan te tonen dat u voor beide bedrijven werkte. Ook in de inhoud van de brief wordt er verwezen naar beide bedrijven en wordt daarbij uitgebreid uit de doeken gedaan waar de bedrijven voor staan en wie de bedrijfsleiders zijn. Er wordt hierbij een directe link gelegd tussen deze brieven en uw problemen. Deze brieven geven hierbij tegenstrijdige informatie met wat u in uw verklaringen aangeeft (CGVS, p. 5., p. 13.). Het feit dat de gegevens op deze documenten niet stroken met uw verklaringen, ondergraaft de geloofwaardigheid en de authenticiteit van deze stukken. Hierbij wil ik verwijzen naar de aan uw dossier toegevoegde informatie van het CGVS waaruit blijkt dat er een ernstige problematiek bestaat van vervalste of op corrupte wijze verkregen Afghaanse documenten.

De vaststelling dat er onvoldoende geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen en de flagrante tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de documenten die u voorlegt, laten niet toe u het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de geloofwaardigheid van de hierboven aangehaalde essentiële feiten van uw asielrelaas. Deze feiten kunnen dan ook niet de basis vormen voor de toekenning van een beschermingsstatus.

De overige, nog niet besproken, door u neergelegde documenten zijn niet in staat om bovenstaande bevindingen in positieve zin te wijzigen. Uw taskara betreft immers enkel uw identiteit en herkomst maar houdt geen verband met de door u aangehaalde vluchtmotieven, alsook de 2 enveloppes die u voorlegt. De 2 'business licenties' die u voorlegt tonen wel aan dat u voor de transportbedrijven Mussa Mohammed Babarkhail en Mujeeb Sahel Babarkhail gewerkt heeft maar dateren van het jaar 2009 en 2010 en houden geen direct verband met uw asielmotieven alsook de 4 originele formulieren en 3 kopieën van getaxeerde goederen.

Het CGVS kan een asielzoeker de vluchtelingenstatus ook toekennen als de persoon in kwestie tot een bepaalde categorie van personen behoort die louter omwille van hun profiel in geval van terugkeer naar hun land van herkomst vervolging riskeren. Wat betreft u, dient er te worden vastgesteld dat uw functie als verantwoordelijke voor het leveren van geïmporteerde goederen over de verschillende provincies, op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Zo heeft u vooreerst niet aannemelijk gemaakt dat u vervolgd wordt door de taliban. Voorts legt u geen enkel document neer dat aantoonst dat u gedurende de laatste jaren in dienst was binnen het bedrijf. Het feit dat u in het verleden in dienst bent geweest bij deze bedrijven, volstaat hierbij niet om te besluiten dat er een redelijke graad van waarschijnlijkheid is dat u bij terugkeer naar Afghanistan zal vervolgd worden." De door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gedane vaststellingen vinden allen steun in het administratief dossier en worden niet door verzoeker betwist. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van

de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op wat voorafgaat maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.7. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. De Raad stelt vast dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: EHRM) zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, *Husseini/ Zweden*, § 96 en 97). Zo stelt het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 EVRM te toetsen, aan een hervestigingsalternatief slechts als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97; EHRM, *H. en B. vs. het V.K.*, 9 april 2013, § 91). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven.

De Raad wijst er op dat het UNHCR in haar richtlijn van 2013, zélf aangeeft dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen “ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk” een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan”*, augustus 2013).

Wat betreft de socio-economische bezwaren van verzoeker, merkt de Raad op dat dergelijke overwegingen slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. In onderhavig dossier blijken geen objectieve argumenten aanwezig die een dergelijke situatie in verzoekers hoofde suggereren. De Raad erkent dat uit de documenten die verzoeker aanhaalt en bijvoegt blijkt dat de leefomstandigheden in de vluchtelingenkampen en de sloppenwijken van de grote steden in Afghanistan erbarmelijk zijn. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij persoonlijk bij een terugkeer naar zijn land van herkomst in deze situatie zal terechtkomen.

De Raad stelt immers vast, op basis van de verklaringen en neergelegde documenten van verzoeker tijdens de asielprocedure, dat verzoeker een volwassen jonge man is, die Dari en Pashtou spreekt, Engels en Urdu begrijpt en die tot de achtste graad naar school is geweest en die, blijkens de voorgelegde documenten, werkzaam was bij transportbedrijven in Jalalabad. Gelet op het feit dat verzoeker een job uitoefende in een stad, ver buiten zijn district, wat getuigt van enige ondernemingszin en op het feit dat verzoeker verschillende vaardigheden heeft ontwikkeld (taal, opleiding, werk), kan

redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoeker, bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in staat is om, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien. Ook kon verzoeker op de steun van zijn vader rekenen bij het verlaten van het land, gezien zijn vader 13.000 dollar betaalde voor verzoekers vlucht en 5.500 dollar afkomstig was van zijn vaders spaargeld en het overige geld afkomstig was van de verkoop van land (gehoorverslag CGVS, p. 20). Een verwijzing naar informatie van algemene aard aangaande werkgelegenheid in Kabul is op zich niet voldoende is om aan te tonen dat verzoeker zelf effectief niet in staat zou zijn werk, huisvesting en voedsel te vinden of niet op de steun van zijn familie kan rekenen, te meer daar deze zijn reis zelfs hebben betaald niettegenstaande er inzake verzoeker geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bestond gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Een verwijzing naar informatie van algemene aard aangaande werkgelegenheid in Afghanistan is op zich niet voldoende is om aan te tonen dat verzoeker zelf effectief niet in staat zou zijn werk te vinden.

Waar verzoeker er op wijst dat jongeren opgeleid in Europa zich meestal in een nadelige situatie bevinden bij het vinden van werk en dat die jongeren moeten vechten om niet in absolute armoede te vervallen, wijst de Raad er op dat voorgaande argumentatie niet dienstig is bij het beoordelen van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Kabul in hoofde van verzoeker daar niet blijkt dat verzoeker een opleiding genoot in Europa, doch wel studeerde, tot de achtste graad, in Pakistan, hij eveneens verschillende talen, waaronder Dari en Pashtou, kent en professionele ervaring opdeed in Afghanistan, Jalalabad.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, zijn er naar het oordeel van de Raad *in casu* geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Kabul in mensonwaardige omstandigheden in een vluchtelingenkamp/'informele' wijk zal terecht komen, noch dat verzoeker geen werk zal kunnen vinden.

Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet.

2.8. Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet in Kabul tenslotte, stelt de Raad vast dat uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief (COI Focus, Afghanistan, Veiligheidssituatie Kabul stad d.d. 5 september 2013), blijkt dat de veiligheidssituatie in Kabul stad er de laatste jaren op vooruit gaat. In 2012 konden nog slechts 10 % aanvallen aan AGE's (Anti-Government Element) worden toegeschreven. Van januari tot en met augustus 2013 gebeurden er gemiddeld minder dan 2 aanslagen per maand in de stad Kabul. Al deze aanslagen passen in het patroon dat zich de laatste jaren heeft voorgedaan, met name complexe aanslagen tegen high profile doelwitten, zoals overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale, diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid als doelwit. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen in Kabul niet voor. Verzoeker brengt geen elementen bij die een ander licht werpen op deze analyse.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet.

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.10. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER